

De som hadde vært reddet for at «Apostrophes», Bernard Pivots store litteraturshow i fransk fjernsyn, skulle bli søvndyssende kjedelig i det lange løp, kan ta det fullstendig med ro. Den kvelden jeg var med i programmet, satt jeg ansikt til ansikt med Maurice Bardèche. Den infame, avskyelige Bardèche. Den intellektuelle overløperen fra 1930-årene, mannen som straks meldte seg under fascismens faner, mannen som i 40 år har kjempet for å få rehabilitert sin svoger Robert Brasillach, den nazivennlige forfatteren som ble skutt etter frigjøringen. Denne mannen, med den lave pannen, med et blick som en gammel ugle, sitt utseende à la Barbie og sin sukkersøte måte å snakke på, uttalte plutselig at lovene (les: de antirasistiske lovene) hindret ham i å snakke fritt, men han fikk ihvertfall sagt på direkten at de allierte bombetoktene i 1944 førte til like mange ofre – og var følgelig en like stor forbrytelse – som Auschwitz og Treblinka. Jeg skulle ønske at jeg ikke hadde vært alene om å svare. Åja, hvor sterkt skulle jeg ikke ha ønsket at en annen av deltagerne i programmet hadde luftet sin indignasjon! Men nei...ingen... Og det var i en atmosfære av nesten total likegyldighet at jeg måtte gjenoppta min gamle rolle som kverulant og profesjonell slåsskjempe...Sinne. Brutal tilrettevisning. Det klassiske spillet med å overdøve den andres stemme. Når jeg i det hele tatt omtaler denne hendelsen, er det fordi den er symptomatisk for en viss sinnstilstand. Overløperskibentene er på moten. Små "skriblere" som med lett sinn flagrer fra høyresidens aviser til kommunistpartiets. Et fremstøt – det *andre* – fra høyrestremistfenomenets side. Frankrikes nest største by, Marseille, kommer snart til å stå i fare for å få en borgermester fra det høyrestremte partiet Front National. For ikke å snakke om alle de tvilsomme gjenklangene Barbie-prosessen vekker i Lyon. Det er ennu ikke noen katastrofe. Og det er langt, meget langt, igjen til en prefascistisk situasjon. Men all dette lukter likevel ikke godt. Og i luften over Paris svever det for tiden en merkelig duft av tilbakeskritt. Vi må selvfølgelig vokte oss vel for apokalyptisk hysteri. Men hvordan kan man unnå å se alle de dystre tegnene som samler seg?

Det må visst være fullstendig umulig å få has på Yassir Arafat. Det ble sagt at han var fortapt, falt i unåde. Det ble trodd at han var slått, knust under vekten av det forferdelige nederlaget han hadde påført sitt folk. Det ble gått ut fra – nuja, de rasjonelle og fornuftige

politologene gikk ut fra – at ingen politisk leder kunne ha noe seriøst håp om å overleve så mange år med politisk og moralsk uansvarlighet. Og alle så vi for oss det ynkelige bildet av den falne lederen som var røkt ut av sin egen bunker, med hodeplagget på tvers, gråtkvalt uttrykk og sorgtungt blick, mens slaget om Beirut gikk mot slutten. Men nei. Nu dukker han frem igjen. Og hva bedre er: Nu trekker han atter til seg det alt vesentlige av alt det som kan krype og gå av Palestina-bevegelsen. Og det er et faktum at alt ialt, tross enkelte feilslag her og der, og tross enkelte omveltninger i siste sekund, dominerte han toppmøtet i Alger for ikke så lenge siden. Og pass på – dette er en begivenhet som ikke blir uten følger. Den skjer nemlig samtidig med en underlig justering av Palestina-bevegelsens linje. Tilbake i Moskvas fold. Tilnærmelse til algerne. Gjenopptagelse av kontakten, uansett hva man måtte si, med Abu Nidal og hans minigruppe av terrorister. For ikke å snakke om tilbakevendingen, ihvertfall i ord, til den antisionistiske tradisjonens aller mest uforsonlige sprogbruk. Vel, det er riktig nok at Arafat samtidig nekter å bryte med Egypt. Men til gjengjeld bryter han raskt og totalt med Jordan. Og uansett hvor symbolsk en slik innrømmelse måtte virke, er den ikke desto mindre et tydelig tegn på et massivt tilbakeskritt i PLO's strategi. I virkeligheten har Habash vunnet. Hawatmeh også. Som om Arafat ikke kunne vinne frem uten ved å overta motstandernes talemåter, ord

for ord. Samtidig var det forreesten en palestinsk kommandostyrke som spredte død i Israel. Og bombene regnet atter over Øvre Galilea. Det var ingen tilfældighet. Det var dessverre et fullstendig logisk ledd i gjenopptagelsen av terroren.

Javel, så vant Raoul Alfonsin. De svikefulle offiserene gav seg. Det argentinske folk i sin helhet viste nok en gang sin usvikelige trofasthet overfor demokratiets verdier. Og dette mislykkede kuppforsøket kommer sikkert til å få de samme følger, i forhold til omfanget, som det Tejero forsøkte i Spania etter Franco. Det ulykkelige er likevel at Alfonsin ikke helt klarte å ta brodden av sine offiseres kuppforsøk. Og at de (det vil i dette tilfellet si de lojale militære) han kunne ha forventet skulle hjelpe ham med å kvele opprøret, gjorde det fullstendig klart at de aldri ville skyte på andre militære. Er det flisespikkeri? Er det bare en uvesentlig detalj, all den tid presidenten uten noen hær og bare ved hjelp av sin veltalenhet klarte å overvinne krisen? Det gjentar fremdeles å se. Vi må nemlig frykte at denne detaljen nødvendigvis vil komme til å veie tungt for Argentinas fremtid. Den kommer til å bli et fatalt handicap nasjonen vil bli pent nødt til å leve med. Vi må se i øynene at Raoul Alfonsin er en president uten hær. Han har ikke røe «monopol på legitim vold», som politologene sier. Og fra nu av må han leve med den skremmende vissten om at han sitter med en rikt som er amputert for sine siste gain-